

IŠNYKUSIŲ KAIMŲ ISTORIJS

Kačaičiai

Kačaičių kaimo gyventojai buvo dori, religingi, dainininkai, giesmininkai. Per budynes kai užgiedodavo – lempos geso.

Giedoriai: Kazimieras Macius, Edmundas Vaišnoras, Ona Maciūtė, Bronė, Monika, Ona Vaišnoraite, Bronislava Vasiliauskaitė, Domicėlė Maciūtė, Feliksas Butkus, Morta Žilinskaitė, Malvina Butkutė, Marė Žilinskaitė, Kazimieras Macius, Juozas Lukauskas, Jurkutė, Vincas Jankauskas, Genovaitė Maciūtė, Pranas Balsevičius, Ignas Jurkus. Jaunimas, bažnyčios choristai po sekmadienio mišių rinkdavosi prie didžiojo Kačaičių akmenis, ten dainavo, šoko, linksminosi. Grįždavo į kaimą visas būrys.

Kačaičių kaime buvo Notiškės dvaras. Pirmieji dvarininkai buvo Mongirdai. Namas buvo medinis, aplinkui didelis kumetynas, daug žmonių čia gyveno ir dirbo, geri ponai buvo. Netoliese buvo šaltinis, vanduo

kaip krištolas. Prie pat pušyno stovėjo jauja (daržinė), pakalnė – malūnas. Dvarą paveldi sūnus Jonas Viktoras Mongirdas. 1919 m. dvaras, kaip nuotakos kraitis, atitenka jaunesniajai Mongirdo dukrai Vincentai, ištekėjusiai už teisininko, teismo pirmininko Petro Šniukštos. Šniukštos turėjo dukrą Aldoną. Aldona ištekėjo už dailininko Petravičiaus. Ponų Petravičių sūnus Vika (taip vadindavo Viktorą) sirgo džiova. Pušyne tarp medžių buvo pakabintas baldakimas, ten dažnai gulėdavo Vika. Tėvai jį buvo išvežę gydyti į Šveicariją, bet vis tiek neišgelbėjo. Vika mirė jaunas.

Notiškės dvaro ūkvedys buvo Ignas Kundrotas, jo žmona Barbora Kundrotienė-Lukauskaitė – gėsdainė. Turėjo keturis vaikus: Sofiją, Vladislavą, Zitą, Sta-

nislavą. Sofija prisimena, kaip ją Aldona Šniukštaitė (prieš einant papuošusi) vesdavosi į bažnyčią. Sėdėdavo abi pačiame bažnyčios priekyje, prie kunigų.

Malūnas priklausė žydai Braudei Ruinui. Malūne gyveno jo sesuo Elė ir brolis Rupkis. Malūnininko padėjėju dirbo Juozas Skliuderis.

Kaime gyveno beveik 100 šeimų.

Pagrindinė Kačaičių gatvė vadinosi Stiedės, prie brastos stovėjo šv. Jurgio skulptūra – ta vieta vadinosi Panarska. Vienas kaimo galas vadinosi Paltės, didesnė kalva vadinta Baltakalnių, dvaro žemės vadintos Koksėnės. Mišką vadindavo krūmu. Vienas krūmas – Ganyklalės, kitas – Brauklėškės. Upelis – Kartėnalė.

Kaime daug gyventojų buvo

vienodomis pavardėmis, todėl vadinti pravardėmis: Jozėnis, Lukauskielis, Dutkė, Bėtė, Šieporis, Meilužis, Pėzios, Brėsios, Žėlasis šou, Štapėns, Tetulis, Bebras, Kumponielis, Perskis, Šėgatis (tokį priežodį turėjo), Kajuošalės, Proncalė, Žibžarbė, Skliuderioks, Lapė, Zoikis.

Vykstant melioracijos darbams 1982 m. didelis Kačaičių kaimas pasinaikino. Dauguma gyventojų persikėlė gyventi į Nausodžio ir Budrių gyvenvietes.

Apie kaimą papasakojo Juozas Kniūkšta, Antanina Kniūkštienė-Skliuderytė, Juozas Skliuderis, Aldona Kuprienė-Kumponaitė, Afrozina Buivydienė-Lukauskaitė, Antanas Balsevičius, Danutė Cecilija Paukštienė-Balsevičiūtė, Zita Sermontienė-Lukauskaitė, Vy-

Kačaičių kapinių koplytstulpis

tautas Uktveris, Stanislava Macienė-Kuprelytė.

Parengė
Nijolė VASILIAUSKIENĖ